

Felipe González, desorientat, confús i espantat

Desastre en la política exterior espanyola

La crisi del golf Pèrsic ha exposat amb tota cruesa i desorientació la política exterior del govern de Felipe González.

A pesar que un dels principals reclams publicitaris electorals del president espanyol, Felipe González, ha estat i és la galvanització de la política exterior i la consecució, gràcies a ella, d'un major pes espanyol en les grans decisions de la política internacional, la veritat és que el procés de gestió de la guerra del golf Pèrsic ha deixat en l'aire no sols les mancances sinó, i això és més important, la verdadera dimensió de les tan lloades intervencions del govern espanyol fora de les fronteres.

Saddam Hussein ha provocat inconscientment la sobtada aparició en públic de l'escassa consistència del ciment sobre el qual es vol construir la unitat europea i, de retruc, el líder iraquetà –molt més inconscientment, és clar– ha exposat davant l'opinió pública de l'estat espanyol la notòria desorientació de Felipe González, obligat a servir tres amos, cadascun dels quals exigeix que li reti homenatge: EUA, la Comunitat Econòmica Europea i l'OTAN. A més, el cap del govern ha de mantenir un equilibri incert entre la "tradicional amistat envers el món àrab" i les ordres que rep de la Unió Europea Occidental (UEO).

EL NEN DELS ENCÀRRECS

És cert que González i tot el que representa no significa per a la resta de l'Occident ric una altra cosa que el nen dels encàrrecs que ha estat admès en el "club" entre somriures de commiseració i previ el pagament de la quota. La figura retòrica del "ximple útil" és, inevitablement, la imatge real d'un estat i un govern que han estat "guiats per làser" –en la tristament famosa terminologia actual– cap a objectius prefixats pel *lobby* dels set grans.

L'entrada en la CEE, en l'aspecte econòmic, i en l'OTAN i en la UEO, en

l'aspecte militar, a més del vergonyós tractat d'amistat i cooperació amb els EUA, han col·locat l'estat espanyol en una posició que permet, d'un costat, l'expansionisme econòmic de les potències occidentals, via saqueig, i que ha convertit, de l'altre, a la Península Ibèrica en el portaavions insígnia dels militars de George Bush.

Quant al paper, autoassignat pel mateix González, de mitjancer entre els països del con sud americà i la CEE, s'ha quedat en això, en paper, sense que, fins al moment, l'Amèrica llatina hagi aconseguit

connectar amb el mercat dels 300 milions. A l'altre costat de l'Atlàntic s'han adonat que la "mare pàtria" només serveix per a les grans paraules i els gestos heroics, però sense contingut real i sense voluntat d'efectivitat.

I si donem una mirada als veïns del nord d'Àfrica, la cosa és pitjor. I, ara, encara més, amb la quasi incontrolable explosió de fonamentalisme islàmic que amenaça de tornar a creuar l'estret. El ministre d'Exteriors, Fernández Ordóñez, tracta desesperadament de pal·liar les conseqüències d'una política insulsa, in-

consistent i poregosa amb els països del Magrib. Marroc, Líbia, Argèlia, Tunis, etc., no volen saber res amb Madrid i miren, cada vegada amb més simpatia, cap a Bagdad. Sobretot després de saber que els superbombarders B-52 americans omplien les panxes amb tota classe de bombes a les bases espanyoles de Morón i Saragossa per a descarrregar-les a Iraq.

ESPANTAT

La veritat és que cadascú té allò que es mereix. El govern actual no sols mira amb menysteniment cap al sud, sinó que es llava les mans davant els continus rebrotos racistes antiàrabs que es donen per tot arreu. La brillant lluminària cultural de l'antiga Hispània musulmana s'ha extingit enmig del refús i la incomprensió d'Europa. I, ara, quan sona el crit "Al·là és gran" al Magrib, la única cosa que se li acudeix a un espantat Felipe González es posar els seus generals a dissenyar operacions militars per a defensar les indefensables Ceuta, Melilla i les Illes Canàries i demanar a la CEE que ofegue en ECUS la marea que li ve al damunt.

I això, sense tenir en compte la posició espanyola en aquesta mateixa Europa. De l'eufòria dels primers moments, en què semblava que l'estat espanyol posava ordre i concert en el continent, s'ha caigut en la dura realitat actual, que no és altra que un estat espanyol sense pes específic en les decisions comunitàries i la incompreensible actuació del qual en el conflicte d'Orient Pròxim ha estat aprofitada per Gran Bretanya per a desmarcar-se, com volia, de la política comuna europea.

En resum, les relacions exteriors de l'estat espanyol, fora de la falsa lluïssor de les visites protocolàries —per cert, els tan airejats elogis del president soviètic Mikhaïl Gorbtxov a Felipe González es corresponien exactament amb la quantitat que figurava en el taló al portador que s'endugué a Moscou— són dèbils, desajustades de la realitat i enormement deficitàries quant a resultats pràctics.

Amb una Europa que ignora pel nord i un Magrib que empaita pel sud, l'estat espanyol es troba enfrontat a una difícil paradoxa que o bé es queda per a escombrar el portal de l'occident ric o bé cau de ple en la franja dels països del tercer món. ¡Ah!, i quan arribi el repartiment del botí que es capturarà a Saddam Hussein, Felipe es quedarà en la part exterior de la porta, amb la mà estesa... i buida. Al temps.

Josep Miquel Garcia Mateache

